

EN PATUFET

—Com are seràn dos els trajos a fer, el meu y el del meu fill, el preu de cada un serà més reduït.

—Al contrari, senyor, el del seu fill valdrà per dos de vostè.

Grans magatzems de Sastreria

Portaferrissa, 13 : BARCELONA

Saló de confeccions per a senyors i joves
Uniformes de totes classes : Especialitat en
xofers i moços de Banca : Sastreria i Sabateria

SALÓ DE CONFECCIONS PER A NOIS I NOIES

Sombrereria : Camiseria : Genres de punt : Corba-
teria : Sabateria : Equips complets per a col·legials

Saló per a la Secció de Sastreria a mida

PER A SENYORES, SENYORS, NOIS I NOIES

GENRES DEL PAIS I ESTRANGERS =
= TALLADORS DE PRIMER ORDRE

DERRERES NOVETATS

La lluita contra les mosques

QUI no té rès que fer, el gat pentina, diu l'adagi, o mata puces o mata mosques. Però, com a resultat dels descobriments bacteriològics i de l'avenç de la Higiene, resulta que això de matar mosques no és una feina de desvagats, sino una ocupació molt seriosa, necessària i per tant meritíssima, considerats com són aquests insectes com a veïcols transmissors d'un sens fi de malalties infeccioses.

Per semblants raons, doncs, i també per a no fer un paper desairat en aquests temps que tants pobles guerregen, cal que, responent a la crida dels bacteriològics i higienistes, ens apressem a emprendre la lluita contra les mosques, sense esperar per això que arribi l'istiu, la destrucció de les quals aleshores se farà impossible per la considerable multiplicació de l'enemic. Cal, pel contrari, que'ns hi posem des d'ara, reconeguent el principi de que aquell que pel maig mata una mosca s'estalvia de matar-ne mil·lions quan arriba el juliol.

El crit de guerra està donat ja; els diaris d'informació general i les revistes de caràcter mèdic, publiquen aquests dies els plans de campanya, la tàctica a seguir, i les armes a utilitzar, consistentes en una pila de drogues matzinoses, per a conseguir la victòria en termes que no s'escapi *ni una mosca*.

A aquesta propia finalitat respòn la iniciativa del Laboratori Provincial de Higiene de Barcelona—quarter general, com si diguéssim, de l'Estat major dels nostres estols—d'obrir un concurs per a premiar dos cartells de propaganda, l'objecte dels quals és fer arribar a l'esperit del poble, la evidència de l'immens perill que per la seva salut constitueixen les mosques.

«¡Per higiene, per estètica, per comoditat, guerra a les mosques!» Tal serà la llegenda d'aquests cartells, equivalent a una veritable declaració de ruptura d'hostilitats, al mot de lluita que'ns ha de encoratjar durant la campanya, fins a portar-nos al més esclatant dels triomfs.

Movilitzeri-nos, doncs, que ja és hora; armem-nos de tota mena d'ingredients matzinosos que duguin la mortandat entre les hosts enemigues, i demostrem al món que no ens puja impunement la mosca al nas.

«¡Per higiene, per estètica, per comoditat, guerra a les mosques!»

ABECÉ

ENQUESTA V

QUIN ÉS EL PLAT QUE MÉS US AGRADA I PER QUÈ
(Continuació)

El que trobo més hermós
és un plat ben plè d'arròs,
i tinc la grossa xeripa
que m'agrada perquè atipa.

LL. VENTOSA

Les croquetes de gallina
trobo una cosa molt fina,
per més que me n'atipés
sempre en menjaria més.

EUGENIA BORÉS

Es per mi el millor plat,
Kukablanka, l'estofat;
sens l'estofat no podria passar
perquè cada dia en tinc de menjar.

EDUART FERRER

Un plat suculent i bò
és l'arròs amb col-i-flò.
M'agrada perquè fa bé
a la butxaca i al padré.

RAFAEL FUSTÉ PONSÁ

A mi m'agrada la truita
però que sigui ben cuita;
i a mi m'agrada més
perquè és lo que sé fer més.

EMILI VENTURA

Arròs amb colomí sempre serà
el plat que més m'agradarà.
¿Per què? perquè arròs amb colomí
és un menjar molt fi.

P. ROMANS

Rès de carn i rès de peix;
lo que la terra produeix
crec que és lo millor que hi hà,
puix jo soc vegetarià.

DEL GRUP DE CANET

Entre tots els plats millors
prefereixo un bon arròs.
Si vol sapiguè el perquè
convidi'm i l'hi diré.

M. M. R. E.

A mi el plat que més m'agrada
és estofat a la catalana,
perquè és bò i de bon menja
i perquè és ben català.

MET PAHISSA

El plat que m'agrada més
per lo bò i barato que és,
us el diré tot seguit:
és peu d'elefant fregit.

UN SOCI DE LA COVA

Jo menjaria confits i turròns,
molts panallets i bonbons,
tot lo que té un pasticer,
puix que soc molt llaminer.

J. MASVIDAL I ESPARRECH

Encara que un plat és poca cosa,
si el tingues no'm faria nosa,
puix a mi tots me van bé
menys aquell que no hi ha rè.

LOLA QUINTANA BANQUELLS

Seguirà

El Suplement de EN PATUFET corresponent al present número, publica el vuitè folletó de la preciosa novel·la «La Fortuna d'en Pere Violet». Amb aquest suplement es regala el conte complet «Els tres jaios», de Manel Folch i Torres.

Per a alguns

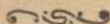
Varen preguntar a en Pou, que sempre estava alabant-que tenien de semblança [se, una castanya i un ou.

Ell començà a rumiar i rumia, que rumia què, i de quin modo ho faria per a poder bé quedar.

Pobles, si'n va anomenar, mare mèva i quina pila, i, cavil·la que cavil·la no ho va pogué endevinar.

—Doncs, va respondre en [Pagès, ¿no ho has pogut encertar?... no't deixis més enganyar, que no se semblen en res.

ENRIC GRAU

Conversa

En una reunió es parlava d'un frenòlec i un dels concorrents va dir:

—A mi em va examinar l'altre dia el cap.

—¿I què li va dir a vostè?

—Que me'l rentés.

CARLOS GARCIA

—[Hostaler! ¿Quant val una cambra per dormir?

—Dèu ralets.

—[Refra de betl! Que car! ¿I si no dormo?

LES HEROICITATS DE MACATXUMÍ

L'ascensió de l'heroi. — Graciós interrogatori. —
Proposició acceptada. — Nou sistema de navegació.

No ha de ser difícil als meus volguts lectors endevinar el resultat de les originals regates de què's parla en l'article anterior. En Macatxumí era sol a remar, i duia, ademés, en la barca, tot el pès del camell, mentre els mariners eren quatre i no duien cap pès a dins de la barca.

Es cert que en Macatxumí era capàs de plantar cara a tot un bata-

lló, però tractant-se d'unes regates en tan desiguals condicions, no era dubtós el resultat.

En Macatxumí fou alcançat, i la seva barca, amb ell i amb el camell, fou remolcada fins al vapor.

Allí, per medi d'una cabria, fou alçada la barca amb tot el seu carregament, trobant-se en Macatxumí en presencia del capità, després de la ràpida i original ascensió.

—¿Còm te dius?—li preguntà aquest.

—¡Macatxumí! per a servir-lo,—respongué sens inmutar-se.

—Pregunto ¿còm te dius?

—¿No l'hi dic?: ¡Macatxumí!

—Això no és respondre. ¿A què vé tanta exclamació i tan macatxo-en-mi?

—Es que aquest és el meu nom.

—¿Quin?

—¡Macatxumí!

—¿Ja hi tornem?

—El meu nom és Macatxumí. No sé còm vol que l'hi digui.

—Ah, ja entenc, això serà un motiu; però jo vui saber el teu nom.

—No en tinc d'altre, senyor Capità.

—Està bé. ¿Aon vas amb aquest camell?

—No l'hi sabria dir.

—¿Còm s'entén?

—Li asseguro que no sé aon vaig.

—I ¿per què has disparat contra el fanal del meu barco?

—Perquè soc heroi, i em vaig pensar que el barco de vostè era un drac marí.

El capità no pogué menys que esclatar a riure.

Quan acabà, anà seguint el seu interrogatori, durant el qual, en Macatxumí l'enterà dels actes heroics que havia portat a cap contra de lladres i bandolers.

—I ara ¿què et proposes fer?

—No ho sé pas. Hauria desembarcat allí on la meva barca m'hagués portat, i després ja ho hauríem vist. Un heroi com jo, no ha de preocupar-se d'allò que li espera.

El capità tornà a riure de bona gana, fugint-li tota la seva rencunia.

—¿Te vols quedar a bordo?

—M'és igual.

—Nosaltres anem a la pesca de la ballena, i ja que ets tan heroi, potser t'agradi venir amb nosaltres.

—No'm desagrada pas. Em quedaré amb molt gust.

Els mariners tingueren la gran sorpresa al veure que en Macatxumí es quedava a bordo en llibertat, però aviat s'hi conformaren al veure que es tractava d'un noiet inofensiu que'ls resultava molt graciós amb les explicacions d'heroicitats que feia.

Tots l'enronndaren fent-li explicar casos d'heroisme, cosa a la qual en Macatxumí es prestà de bona gana.

A dir veritat, el nostre heroi estava satisfet de la seva sort, puix li feia molta il·lusió pendre part en la pesca de la ballena.

Per aquest motiu esperava amb veritable ansietat el moment que trobarfen una d'aquestes bestiacs marines, impacientant-se de debó quan veia que passaven dies i que la pesca no començava.

Un accident casual vingué a donar varietat a la vida monòtona de bordo, demostrant-se un cop més l'heroisme den Macatxumí.

Un dia, el mar aparegué més picat i més revolt que de costum. El vaixell es balancejava a dreta i esquerra amb tan accentuat moviment, que en un dels va-i-vens, una onada arreplegà el camell enduent-se'l a dins de l'aigua.

Immediatament se donà el crit:—¡Camell a l'aigua!

En Macatxumí, ignorant dels procediments que es segueixen a bordo en casos semblants, tot fou sentir aquell crit d'alarma com tirar-se d'un salt al mar, sense calcular les greus conseqüències que podien esdevenir d'un acte tan infundat.

Per sort, per ell, caigué a poca distancia del lloc on el camell havia caigut, per la qual cosa li fou fàcil agafar-s'hi, muntant-li al demunt amb la mateixa tranquil·litat que si estessin a terra.

Sort que el camell sabia nedar a la perfecció, i es mantenia a dins de l'aigua sense gran esforç.

L'espectacle era interessant, i en Macatxumí es trobava tan bé a cavall del camell, que de bona gana ja no hauria tornat a bordo, puix el seduïa la idea d'atravesar el mar a cavall del camell, procediment que ningú ha utilitzat d'ençà que el món és món.

Amb aquestes disposicions, els costà molt als mariners tornar a pujar a bordo a l'animal i a l'heroi, cosa que a l'últim lograren amb l'ajuda de cordes i de la càbria.

Aquest fet acredità a en Macatxumí de valent i d'original, fama que va créixer encara en successives ocasions que oportunament se aniràn relatant.

J. M. F.

Sonda telefònica

Es un aparell senzill per averiguar la verdadera situació d'una bala dintre del còs de l'home.

La fatal guerra que ara estem sostenint els homes de Europa, fa de gran interès i actualitat aquest aparell que consisteix en un vulgar circuit telefònic amb dos fils conductors: l'un se lliga en una cullera de plata i l'altre en una barreta de coure de petit diàmetre. Posat el receptor a les orelles de l'operador i la cullera a la boca del ferit, amb la mà dreta fica l'operador la sonda per la ferida en busca del còs estrany. Aixís que la sonda toca a la bala se produeix un element de pial i l'operador sent un soroll clar en el telefon.

Versos de riure

Efectes del desvagament

Donya Gertrudis Rovira,
viuda de Tagamanent,
que'n té a vora de cinquanta
cas de què no'ls hagi fet,
cad'any se'n treu un de sobre,
el resultat del qual és
que no passi mai dels trenta
que a tothom li diu que té.
I un dia que comentaven
dos senyors coneguts seus,
aquesta tonta mania,
un d'ells observà amatent:
—Es que la pobra senyora,
com no té res més que fer,
per no estar-se tan ociosa
s'entreté *matant el temps*.

NVIC

Acudits

Certa nena brodava una funda de sofà, i havent-li preguntat una senyora castellana per què serviria allò que feia, respongué: «Es una funda para... un *selohacen*».

Entre amics.

—Sempre me'n recordaré d'aquell conte del tocino que'm va explicar.

—¿Tant li va agradar?

—Sí, d'ençà d'allavors no puc veure un tocino que no em recordi de vostè.

MAGDA

BONA EXCUSA

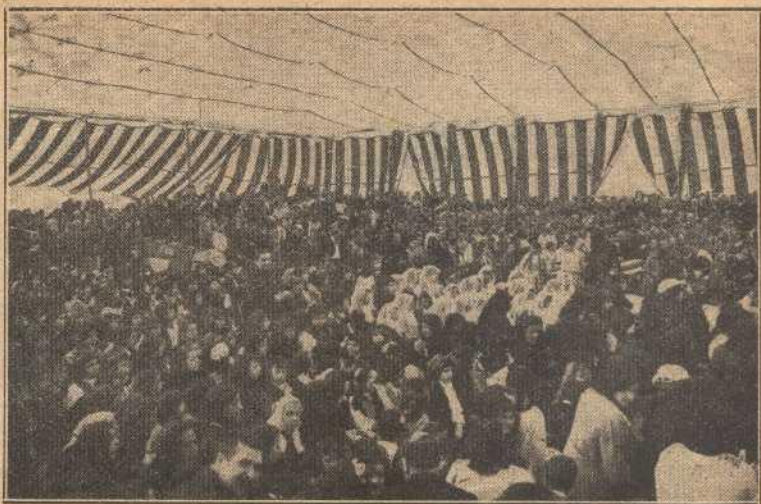
—I doncs, ¿encara no m'has tornat el paraigua que et vaig deixar fa quinze dies?

—Es veritat; però d'ençà d'allavors que no ha fet més que ploure.

N. N.

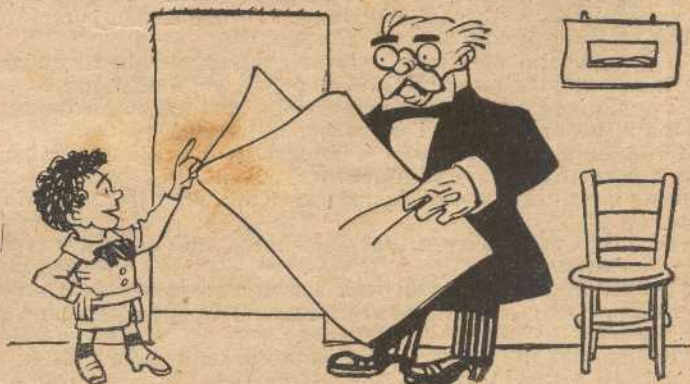
—¡Mireu, Patufistes, aquí teniu el lloc on se celebrarà la gran festa d'EN PATUFET amb l'inauguració de la exposició dels originals que s'han presentat al concurs de paper retallat! En el saló de descans del gran palau de la Música Catalana s'instal·laràn degudament els dibuixos, i en la sala de festes tindrà lloc l'espectacle en honor dels expositors. En les últimes pàgines d'aquest número llegireu tots els altres detalls de la tal diada.

Festa organitzada per els Srs. Rectors de les Parroquies de Barcelona amb el fi de fomentar l'amor a la Sagrada Família.

Chor de més de mil nois que van cantar en l'esmentada festa.

(Fot. Baguñà i Cornet)

—Has vist nanu que diu que la pròxima setmana ja arribarà l'elefant que regala Muley Hafit?

—Sí; però ¿sab, papà, que pot presentar-se un gròs conflicte?

—¿Sí? ¿quin?

—¿I si al nou elefant no li agraden els llonguets?

Pàgines viscudes

Cors que hi veuen

DE primer la mort de l'espòs estimat fou un cop que arruinà la salut d'aquella noble dama. Des d'aquell moment els seus llabris ja no somrigueren més, ni la alegria podé tornar en el seu cor de mare.

Mes, encara tenia als seus dos fills per a aconsolar-la en la seva dolor. En Llucià i la Roser; ell, que comptava uns divuit anys i estava estudiant amb profit una carrera; ella, la Roser, qui sols en tenia dotze, però que ja era una bona companyia i un bon descans per la seva mare.

I força servei que li feia, puix además de que la Roser ja era apte per a suplir-la en moltes coses relatives al comandament i direcció de la casa, ella li llegia en les estones de repòs els llibres piadosos que la pobre mare gairebé no podia llegir puix amb les penes se li havia debilitat considerablement la vista.

Aixís, vivien sens'alegria, però placidament, en el seu casal magnífic de les vores del riu Rose.

Mes, vingué la terrible guerra, la guerra inhumana i crudel que ha fet vessar tanta sanc com llàgrimes, i l'ordre d'incorporació den Llucià no es feu esperar.

Aquest cop brutal en el cor de la mare desolada, la tingué a les portes de la mort, i si no sucumbí fou per la sol·licitut que la dolça Roser li prodigà de nit i de dia, mentre ella mateixa tenia de fer esforços inaudits per a ocultar l'anyorança del germà estimat.

La trista mare podé lliurar-se de la mort, però quedà talment aclaparada, que semblava més bé un cadavre vivent.

Aquesta nova prova acabà d'emportar-se'n la poca llum que li restava als ulls.

Mare i filla ja no visqueren, des d'aleshores, més que per a esperar la carta de l'ausent.

Venien tardanes i espiades, però la seva lectura semblava un nou alè de vida per la mare adolorida i un reconfort per la germana amparada.

Tot era canviat en la severa morada tan prompte com s'oïa en ella la veu del vell carter. La faç pàlida i demacrada de la venerable velleja, s'arribava a tintar per uns instants d'una lleu coloració. La Roser, expansionant les maneres pròpies de la seva joventut, baixava les escales amb quatre salts per a anar a recullir la esperada lletra. I tornava a pujar ràpidament, asseient-se al costat de la mare. Aquesta demanava el sobre, i mentre la Roser llegia, ella anava acariciant

aquell bocí de paper que el seu fill havia tocat, pensant que els llabris del seu Lluçia que tantes voltes l'havia besat, havien sigut els que humitejant la goma d'aquell sobre l'havien clòs.

La Roser llegia a poc a poc a fi de fer més duradora l'estona aquella de vida i de joia, procurant donar inflexions i tonades a la seva veu que recordessin el parlar de l'ausent.

En acabat, donaven mercès a Déu, puix servava la vida d'aquell ser volgut, exposat a tots els perills i a totes les inclemències.

Mes, d'ençà de la darrera carta, anaven passant els dies i les setmanes, i la veu del carter no's deixava pas sentir.

Arribà a transcórrer una mesada completa. Mare i filla estaven plenes d'inquietut, mes no gosaven comunicar-s'ho per por de fer-se més pena.

Finalment, la veu del carter es sentí. La cara pàlida de la cegueta es revivà i la Roser baixà l'escala en quatre salts.

¡Pobre Roser! Al pendre la carta ja compregué que duia la mala nova. En lloc del sobre blanc i de la lletra den Lluçia, venia un sobre del Ministeri de la Guerra amb lletra desconeguda.

Tot pujant l'escala, la Roser alçà els ulls al cel i demanà forces...

—¿Es d'ell?—preguntà la mare.

—Ja ho crec!—respongué la Roser fent un gran esforç.

Silenciosament obrí la lletra i els seus ulls llegiren ràpidament la nova de la mort del Lluçia. Una bala li havia atravesat el cor i al dir del *parte* del seu capità, havia mort pronunciant el nom de «mare» i de Roser.

Això ho llegí, o mig llegí la Roser en un cop d'ull. Creient que el cor se li parava, s'hi portà la mà, i seguint la ficció que heroicament s'havia imposada, fingí llegir la carta, com si fos escrita per en Lluçia, recitant improvisadament frases de consoli i d'esperança; i terminà, com sempre terminava les cartes el malhaurat, enviant besos i abraçades per la seva mare i germana.

Tant bon punt hagué acabat aquesta fingida lectura, esperà un comentari de la mare, mes aquesta, en lloc de pronunciar un mot, arrencà a plorar desconsoladament.

—Mamà ¿què li passa? ¿Per què plora? ¿No diu en Lluçia que està bò?

—M'enganyes, Roser. Déu te pagui la bona intenció. La carta que has llegit no és la que s'ha rebut avui,—respongué la mare afligida.

—¿Com pot dir això, mamà?

—Sí, és cert que no hi veig, però les mares, encara que siguem cegues, hi veiem. Allò que els ulls no abasten, el cor ho endevina i no s'erra.

Mare i filla es confongueren en una tendra i interminable abraçada, com apoiant-se una a l'altra per a suportar el pes feixuc d'una terrible dissort.

EL NARRADOR GENTIL

De la Ceca a la Meca

LA CRISI DE LES CRIADES

Les senyores catalanes se queixen de lo dificultós que és trobar criada, i de lo impossible que ha acabat per fer-se el trobar una bona criada.

Consolin-se considerant que a l'Anglaterra passa dos quartos del matí, malgrat la pretinguda superioritat de la civilització britànica.

Rés ho prova tant com la següent anècdota que publica una revista de Londres:

L'escena succeeix en el despatx d'una agència dedicada a la col·locació de criades.

Una senyora que cerca servei, entra al despaig i demana si li poden proporcionar una cambrera. El director li presenta varies aspirantes per a què trii. Se fixa en una i comença a interrogar-la:

—Ja li convindrà viure a fóra?

—¿Oh senyora! Precisament jo soc una aficionada a la vida camperola.

—Adverteixi que tinc molts nens...

—Millor que millor; m'agraden extraordinàriament les criatures.

—Pensi que haurà de cuidar-se de tenir neta tota la casa, de fer els llits, de rentar i fregar, de tenir compte de la mainadeta...

—La feina no m'espanta, al contrari; quan estic vagativa m'aburreixo. Precisament me'n vaig anar per això de la casa on servia: per poca feina.

—En quant a sortir, no podrà ser més que cada quinze dies.

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER
ELS TRES REGNES DE LA NATURALES

Regne vegetal

Regne mineral

Regne..... animal

- I si vostè vol, cap: jo soc de mena casolana.
- Per lo que toca al sou, jo no dono més que quatre duros.
- No aspiro pas a guanyar tant, senyora.

-¡Però vostè és una joia, és una troballa! -exclamà la senyora, radiant d'entusiasme.

En aquell moment va entrar un ordenança, vestit d'uniforme, i va interrompre el diàleg:

-Perdoni—digué a la senyora, mentre subjectava pel braç a la criada:—aquesta noia va escapar-se ahir del manicomi.

L'ordenança va saludar militarment, i la senyora va desmalar-se.

Estava vist que en una criada, l'estar ben disposada a complir les seves obligacions representa en els temps que correm un verdader cas de bogeria.

JORDI BUSCA

ENDEVINAIRES

Totes les solucions.—F. Ferrerí, Salvador Cornellà, Dalmau Corretger, Baldomer Ribas, Agna M. Barzanallana, Joan Prats, Manel Lázaro, Laura Tudó, Joan Riera, Miquel Silvestre, Manel Galilea, Josep Rodríguez, Joan Pujol, Miquel Cardona, Josep Girona, Eduard Vera, Teresa Pascual, Rosita Soler, Joanet Coll, Cándida Vilar, Joan Piquet, Eugeni Borés, Mercè Calsamiglia, Maria Torrent, Josep Balmas, Teresina Jacomet, Josep Harpa, Ramona Puig, Alfons Mullor, Josep M.ª Brillas, germans Grau, Josep Carai, germans Jaumot, Josep B. Grau, Santiago García, Lluís Badia, Joaquim Punsola, Salvador Durán, Xavier Costa, Rafel Rey, Eduard Ferrer, Andreu Auladell, Aurelia Guilamet, Angel Fortín, Fritz Serra, M. Bragulat, Mercè Mateu, Alfred Capó, Enriquefa i Maria, Antoni Marinello, Artur Sararols, Enric Guillot, Manel Torras, Llorens Gaillardé, Josep Coll, germans Borràs, Josep Gimeno, Alfons Barquet, Antón Segalés, Jaume Vilar-dell, Enric Alsina, Rosita Iglesias, Teodoro Iglesias, Amadeu Sarcós, germans Mercadal, Artur Medina, germans Gali, Josep Sicart, Antonet Muntané, Maria Costa, Josep M.ª Terradas, germans Vaelis, Lluís Casia, E. Marimón, Lluís Cabra, Maria Lluís Aulet, J. Ferrer, Antón Torres, Pere Gali, Amadeu Pié, Dolors Perúcho, Arnau Azarol, Pere Plera, Albert Guix, Adrián Soler, germans Bas, Francisco Costa, Pere Castany, Antón Rifé, Ramón Bonanusa, Ramón Palazón, Andreu Estela, Joan Escoda, Severo Gibert, germans Massagué, germans Gibert, Trinitat Pi, J. Montaner, Rafel Terradas, Andreu Alsina i altres, Santiago Masvidal, Joan Bartres, Josep Ros, Antoni Cabot, germans Roca, Andreu Auladell, Basili Escubairó, Eduard Joqué, Enric Brillas, Carmen Bartres i altres, Consol Gay, Teresa Canales, Joanet Vinyas, Maria Suñer, germans Blasco, Joaquim Roca, Albar de Forn, M. Eulària Cunillera, Gabriel Jané, Mercè Masvidal, Ramón Murillo, Francisco Murillo, Joan Baldris, Misericordia Vidal, Manel Ganado, Mario Bonet, Lluís Escusa, Francisco Gorgas, Lluís Cabré, Odón Santiró, Salvador Roca, Francisco Armengol, Lluís Cardús, P. Mene-ses, Agna Vila, Nuria Paluzia, Roseta Forés, germans Marcó, germans Ortiz, Jaume Sagrañes, Erminia Orpella, Josep Cañadó, germans Bagues, Mercès Montaner, Josepa Rubira, Josep Jofresa, Mercès Martorell, Marta Claramunt, Estanislau Roig, germans Otón, Salvador López, Josep Federico, Francesch Fesch, germans Bailsoley, Josep Mestres, Miquel Codolá, Domingo B's, Josep Val, Pere Payorols, Nuria Vilá, Teresina Dalmau, Joan Solanès, N. Tarrida, germans Alcacer, germans Mercè, germans Casadesús, Josep Canet, germans Soba, Alfons Feliu, Maria Tresa i Juan Anton Sabre.

ENDEVINA, ENDEVINETA

TARJETA

CARLES NAS TOCAT

Combinar aquestes lletres per a
que es llegeixi el nom d'un carrer
de Barcelona. BOSCH i BARRERA

XARADA

La primera és part del còs,
prima-dos resulta ofici,
perquè no hi tinguís desfici
nel per ters hi posaràs.
Article resulta quarta,
i el total molt bé et dirà
nom d'escriptor català.

LLUIS PICAS

LOGOGRAF NUMERIC

1 2 3 4 5 6 7 8 9 —	Nom de dona.
7 3 4 6 5 2 8 3 —	« d'home.
1 4 3 8 2 9 6 —	« «
7 5 7 8 2 8 —	« «
4 9 1 5 2 —	« «
2 2 5 3 —	« «
2 5 9 —	« dona.
1 4 —	« «
3 —	« «

EMILI POU

GEROGLIF

POS POS POS

PERET DEULOFEU

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

Al logogrif numèric: *Portugal*—A la xarada: *Llàpiz*.—Al geroqlif: *Dèu per dèu, cent*.

La gran diada d'EN PATUFET al PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Serà un veritable aconeteixement tant per l'Exposició de composicions retallades i la solemnitat de la inauguració de la mateixa, com pel notable i sorprenent programa de la gran Festa que amb aital motiu es dedica als concursants.

En màquina ja el periòdic, dificultats sobrevingudes impossibles de vèncer, ens obliguen a callar la data de la festa que teniem fixada per el 9 de Maig.

Confiem salvar tots els obstacles i poder anunciar la pròxima realització de tan **ESPLÈNDIDA FESTA**.

Encara que el programa definitiu no'l publicarem fins el pròxim dissapte, fet-nos càrrec de l'interés i impaciència amb què l'esperen els

nostres lectors, els podem avençar que entre altres números hi haurà

Teatre de putxinel·lis

a càrrec d'un reputat mestre de titelles.

Selecte concert

de piano i violí per els notables artistes Paquita i Enric Madriguera.

Gimnàstica rítmica

a càrrec de l'Institut Català que dirigeix el mestre Joan Llongueras.

Representació del xamós diàleg en vers

En Patufet i l'amic

escrit expressament per aquesta festa, per en *Josep M.ª Folch i Torres*.

El Chor Mossen Cinto

cantarà també escullides cançons del seu repertori.

En un dels intermedis tindrà lloc la

Solemne inauguració dels treballs presentats al Concurs de composicions retallades,

assistint-hi el *Jurat Calificador* en plè, format pels senyors, D. Joan Llimona, eminent pintor; D. Lluís Folch i Torres distingit crític d'art del «Diario de Barcelona», degà de la premsa d'aquesta ciutat; Don Josep Llimona, eminent escultor; Srta. Lola Anglada (Lola A.) notable col·laborador d'EN PATUFET, i D. Gaietà Cornet, director artístic del setmanari.

Creiem que tots aquests noms són garantia d'acert i en ells poden tranquil·lament tots els concursants dipositar la seva plena confiança. Assistiran també els concursants.

Finalment tindrà lloc l'acte de

Repartiment de Premis

als autors que hagin resultat triomfants segons el Veredict del Jurat.

Els germans Madriguera, l'Institut Català de Gimnàstica Rítmica i el Chor Mossen Cinto, s'han ofert graciosament a pendre part en la festa.

Tots els beneficis que s'obtinguin, seran entregats íntegrament a l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana.

ES DEVER DELS PARES

procurar als seus fills, quan comencen a ésser un xic grans, els elements necessaris per a que es vagi encaminant i formant sa naturalesa espiritual. A tal fi, La Casa d'EN PATUFET s'ha proporcionat un extens assortit de

LLIBRES DE PIETAT

els quals són, cada un per son estil, preciosos tractats d'educació moral i religiosa.

Heus aquí els més recomanables:

Primer llibre del noi cristià.

Primer llibre de la noia cristiana

L'imitació de Jesucrist, — Kempis

Mannà del cristià

Llibre dels Angels

Vida de Nostre Senyor Jesucrist

Vides de Sants

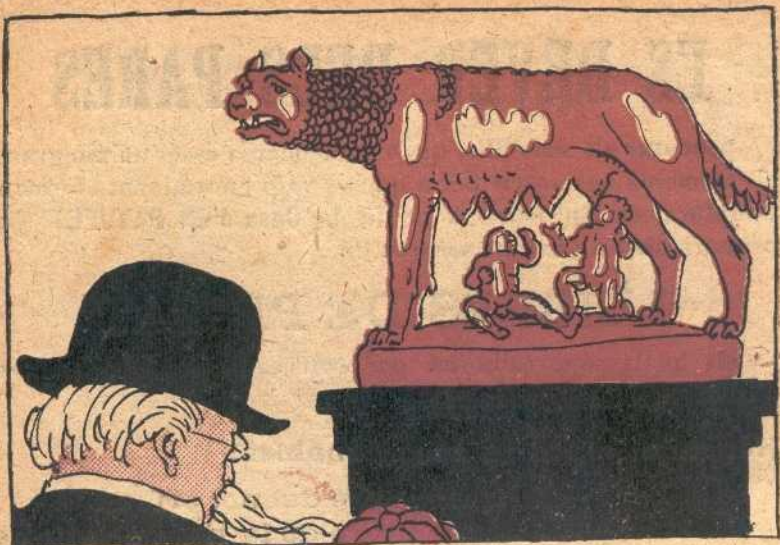
Mon Tresor, —llibre de meditació

Hores divines, bonic devocionari bellament editat amb policromies i relligat amb variades tapes per a tots els gustos

Extens assortit en

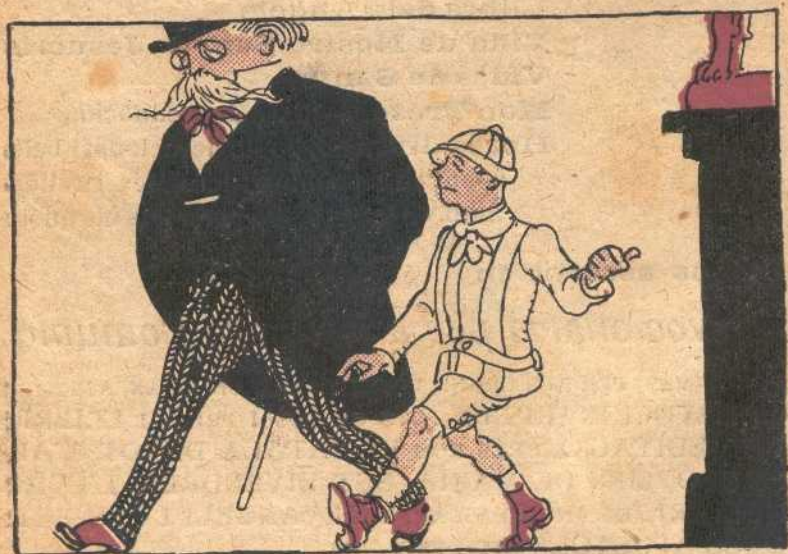
Devocionaris per a Primera Comunió

A MÉS, PER ELS GRANS TENIM TAMBÉ UN GRAN ASSORTIT EN DEVOCIONARIS DE TOTS GUSTOS I PREUS I LLIBRES DE MEDITACIÓ, I RÉS COM EL CATALÀ DEVOT, L'ARNAUTÓ, MES DE MARÍA, SET DIVENDRES, L'EVANGELIARI, DE MN. CLASCAR, I L'EVANGELI I ELS FETS DELS APÓSTOLS ETC., ETC., ETC.

ELS FUNDADORS DE ROMA

Ròmul i Remus varen ésser alletats per una lloba...

...Dígues, Papà. ¿I no tenien por que se'ls mengés el... didot?